

Ми тут: <http://www.kmpzt.org.ua> На фейсбуці — у групі "ПРОМІНЬ ПРОСВІТИ ЄДНАННЯ"

Просвіт'яни Кривого Рогу славили Україну в Криму

Читайте на 3-й сторінці

Закон про припинення договору про дружбу з Росією оприлюднений в офіційній пресі.

Закон про припинення договору про дружбу з Росією оприлюднений в офіційній газеті «Голос України». Документ набуває чинності з дня, наступного за днем його опублікування.

Закон Верховна Рада ухвалила 6 грудня. Згідно з документом, Україна припиняє дію договору з 1 квітня 2019 року. Цей документ передбачає відмову від продовження договору, дія якого спливає 31 березня 2019 року.

10 грудня президент України Петро Порошенко підписав цей закон.

Договір про дружбу між Україною і Росією був підписаний 1997 року, нині є чинним. Він, серед іншого,

передбачає, що сторони «поважають територіальну цілісність одна одної і підтверджують непорушність існуючих між ними кордонів», а також «будують відносини одна з одною на основі принципів взаємної поваги до суверенної рівності, непорушності кордонів, мирного врегулювання спорів, незастосування сили або загрози силою».

Документ був укладений на термін у десять років —

у 2008 році його дію було автоматично продовжено. Щоб припинити дію договору, Україна має офіційно сповістити Росію не пізніше ніж за шість місяців до закінчення чергового десятирічного періоду — тобто до жовтня 2018 року. МЗС України зробило це у вересні.

(Сайт радіо « Свобода», 11 грудня, 2018 р.)

До 27-ї річниці перших виборів Президента України і припинення існування ССРСР

Дата Першого грудня назавжди увійшла у вітчизняну історію. Цього дня 1991 р. відбулися дві видатні події: всеукраїнський референдум, на якому наш народ тріумфально підтримав Акт проголошення незалежності України (ухвалений конституційною більшістю ВР 24 серпня того ж року), і перші президентські вибори. Президентом молоді держави цілком прогнозовано став тодішній голова ВР Леонід Кравчук.

Хто такий Кравчук, що ми знаємо про цього діяча? Уродженець Рівненщини, після сільської семирічки, технікуму й університету, а потім і московської ВПШ він понад 30 років робив кар'єру в ідеологічних органах компартії. Пройшов «трудоий» шлях від інструктора міському до другого секретаря ЦК КПУ. 1990 р. став депутатом ВР УРСР. Якби не щасливий випадок, мабуть, залишився б одним з багатьох сірих нардепів, прізвища яких українці давно забули. Але після того, як у липні 1990 р. тодішнього голову ВР В. Івашка Генсек ЦК КПС С М. Горбачов запросив стати своїм заступником і той, склавши повноваження, відбув до Москви (зрадивши не тільки своїх виборців, але й Україну), на пропозицію першого секретаря КПУ Гуренка комуністична депутатська більшість обрала новим головою ВР саме Кравчука. Очевидно тому, що ортодокс Кравчук був одним з небагатьох керівників компартії, хто добре володів українською мовою і міг говорити на абстрактні теми, вести дискусії з депутатами-членами демократичної парламентської меншості. Про нього казали: вміє інших переконувати навіть у тому, в що не вірить сам.

Отже, головний ідеолог і другий секретар ЦК КПУ, починаючи з 24 липня 1990 р. став найвищою посадовою особою України. Залишався таким до середини липня 1994 р., коли через поразку на дострокових виборах склав президентські повноваження. Як оцінити чотирирічну діяльність Кравчука на високих державних посадах, що доброго він зробив для України?

Почну з того, що діяльність абсолютної більшості колишніх високопосадовців отримала негативні оцінки й різкий осуд українців. Суспільство справедливо вважає всіх екс-президентів, прем'єрів, міністрів, голів Ради, значну кількість нардепів неуками, негідниками і шахраями, що завдяки брехливим обіцянкам дорвалися до влади. Перебуваючи на посадах, вони не виправдали народної довіри. Не спромоглися усвідомити відповідальності (навіть важкого тягаря!) державотворчих завдань, покладених на них історією. Через аморальність, тупість, неспроможність будувати і зміцнювати українську державу, не піднялися вони до рівня поважних політичних діячів і батьків нації. Більшість очільників залишилися в нашій пам'яті бездарними нікчемами, політичними імпотентами, чванливими егоїстами й користюлюбцями, позбавленими справжнього героїчного, діяльного козацького духу.

(Закінчення на 2 стор.)

СІЧЕСЛАВСЬКА - український орієнтир, - Богдан БЕНЮК

Актор театру і кіно Богдан БЕНЮК підтримує перейменування Дніпропетровської області на Січеславську. Про це повідомляє Дніпроград з посиланням на публічну сторінку у Facebook «Громадська підтримка Січеславська ТАК».

«Українці давно мають визначитися — вони громадяни України чи якоїсь іншої держави. Роками ворожа країна, яка не визнавала і не визнає нашу окремішність, господарювала на наших землях. Сьогодні ми маємо можливість виставити собі орієнтир, відновити історію та код, аби показати, чия це була територія до того, як сюди прийшла Росія. Саме для цього потрібна декомунізація», — зазначив Богдан БЕНЮК.

Актор також вважає, що Січеславська — назва, яка є історично обгрунтованою та орієнтована на майбутнє.

«Повертати історичну правду — завдання сучасного покоління. Аби майбутні покоління розуміли, що вони правнуки великих і прадавніх родів українських, які жили, живуть і будуть жити на цій землі. Мітлю треба повимити ті назви, які несуть брехню. Тому Січеславська ТАК», — наголосив БЕНЮК.

Нагадаємо, гурт «Даха Браха» підтримав перейменування області на Січеславську.

Дарина ТВАРА,
сайт «Дніпроград», 9 грудня 2018 року

Передплата від УКРПОШТИ триває

Продовжується передплата на друковані видання на 2019 рік через Укрпошту.

Усіх охочих отримувати вітчизняну чи зарубіжну періодику запрошуємо оформити передплату у поштових відділеннях зв'язку або через листонош. Також передплатити газети та журнали можна в режимі on-line на офіційному сайті Укрпошти.

Офіційно повідомляємо, що жодних змін у процедурі оформлення передплати чи її доставки не відбулось, поштові відділення та листоноші працюють у штатному режимі, послуги з передплати залишаються для компанії в пріоритеті.)

До 27-ї річниці перших виборів Президента України і припинення існування СРСР

(Закінчення)
Початок
на 1 стор.)

Сказане стосується також більшості представників судової гілки влади і правоохоронної системи загалом, які за винагородами (що матеріалізувалися у розкішні палаци, закордонні вілли, автомобілі, яхти, валютні рахунки, ювелірні вироби тощо) покривали бандитів, корупціонерів і грабіжників.

Серед багатьох тисяч сірих посередностей не виявилось на відповідальних державних посадах національних Мойсеїв, Цезарів чи Вашингтонів. Зате впродовж 27 років бачили ми сотні Юд (на відміну від іскаріотського, жоден із них не розкався), тисячі перевертнів і підлих пристосуванців.

Але впевнений: ми ніколи не почуємо від самозакоханих «українських» екс-очільників сповідальної правди про не ефективну багаторічну діяльність, ні від кого з них не дочекаємося чесного, неупередженого аналізу власних помилок і прорахунків. Не дізнаємося правди про причини невиконання передвиборчих програм. Хоча найголовніша причина незадовільної діяльності відома: нами керували (і досі керують!) дуже посередні, а часті й ніщі особи. На жаль, не було й нема серед них державників масштабу Маннергейма, Пілсудського, Масарика, Черчилля, Де Голя, Лі Куан Ю. Не виявилось в українській владі достатньої кількості патріотичних, мудрих, відважних, високоморальних і діяльних політиків (московсько-комуністична окупація, голодомор, терор і репресії зробили «чорну» справу, негативно вплинувши на спосіб мислення і поведінку, отже й на менталітет, декількох поколінь!) спроможних жити не одним днем, а дивитися вперед, прогнозувати майбутнє. Не тільки на 10 років, але й на 10 років! На жаль, нема таких і нині.

Одним із тих, хто аж зі штанів вистрибує, намагаючись підказувати, повчати і критикувати, є Л. Кравчук. З його численних заяв, коментарів та інтерв'ю легко зробити висновок: політичний розвиток екс-президента давно зупинився, а сам він назавжди застряг у минулому. Через це вперто не помічає багатьох реалій сьогодення, зокрема, того що українці люто ненавидять некомпетентних, малограмотних, брехливих, і злодійкуватих чиновників — колишніх і нинішніх. І не довіряють владі. Передусім тому, що зрадливим владоможцям високим парканом відгородились від народу (у прямому і переносному значеннях). Перетворившись у касту «недоторканих», пишати, жирних кабанів, живуть

у якомусь своєму паралельному світі. Не маючи української душі, вони зовсім не переймаються насущними проблемами окраденого, ошуканого українського народу. Кравчук, за якого 27 років тому були започатковані всі негативні процеси в державі, виставляючи нині себе політичним експертом і великим аналітиком, не визнає своєї частки вини за нинішню ситуацію в Україні.

Але напрошується запитання до екс-президента: чоловіче, де ти був, чим думав, що робив у часи, коли ще мав велику народну довіру і вся повнота державної виконавчої влади була зосереджена у твоїх руках, а в законодавчій домінували твої однопартійці? Кравчук не каже, що заважало невідкладно сформувати діяльну команду досвідчених управлінців-реформаторів, залучивши до неї найкращих фахівців — вітчизняних і закордонних. Щоб (швидко зупинивши економічний спад) дати потужний імпульс процесам розвитку і розквіту. Адаже за наявності науково обґрунтованої програми здійснення масштабних перетворень упродовж 5-7 років щоденної напруженої праці можна було реформувати державу й підняти життєвий рівень народу до показників багатьох європейських країн.

Натомість «суперобережний і хитрий» Кравчук зробив ставку на колишню компартійну номенклатуру - осіб старої формації. Але не з метою розвитку, а задля втримання ситуації від катастрофічного розвалу.

Нині, у свої 84, безсоромно він хвалиться, що любить м'ясні страви і вишукані спиртні напої. Неважко здогадатися: звичка розкішно жити, смачно їсти й пити, м'яко спати й нічого важливого і корисного для народу не робити ввійшла в його життя під час перебування на керівних компартійних посадах.

Мовчить Кравчук про те, скільки його ровесників, які (на відміну від брехливих компартійних ідеологів усе життя щоденно важко працювали на колгоспних полях, у шахтах, на заводах), через неможливість отримати кваліфіковану медичну допомогу, доживають хоча б до 80-ти. І які мізерні пенсії отримують, чим нині харчуються ті колишні трударі, які багато десяти років утримували нероб і дармоїдів. Скаржиться, що П.Порошенко жодного разу не запросив його до себе, щоб порадитися, як керувати державою. Але радісно повідомляє, що в «регіональні» часи щосуботи на запрошення зрадника і боягуза Януковича їздив на полювання в Залісся, де збиралася

вся верхівка банди злодіїв і мародерів. Після чого бенкетував разом з «професором» і нібито давав йому слушні поради. Мовчить про те, з ким із справді мудрих і патріотичних українців радився він сам у часи президентства. А якщо й чув від них поради, то чи використовував їх у діяльності.

Нікому не потрібні (давно всім наобридли) розповіді колишніх посадовців про те, чому їм не вдалося реалізувати своїх «великих» планів і програм. Навпаки, ми хочемо почути, що і як з переліку важливих справ (навіть ціною надзусиль) було зроблено.

кривавих чисток і репресій, без зв'язних соціальних експериментів.

Безперечно, багаторічне рабське самоприниження перед кремлівською верхівкою породило в «українських» чиновників-колабораціоністів комплекс національної неповноцінності і другосортності. Саме через це Кравчук під час перемовин з лідерами інших країн ніколи не почував себе рівним з ними, виявляючи надмірну, іноді лакейську догідливість у спілкуванні. На багатьох дипломатичних зустрічах, де ухвалювалися важливі рішення з питань національної

першого і другого президентів нашої держави.

Якби Кравчук був справді далекоглядним і патріотичним політиком, під час перемовин про роззброєння нашої країни він зажадав би від країн-членів НАТО, передусім від США, виплати багатомільярдної компенсації за добровільну відмову від ядерної зброї.

Кравчук не наважився замінити на відповідальних посадах старі кадри на нових людей — молодих, енергійних, високоосвічених. Очевидно, вважаючи, що хоч бездарні, але слухняні і прогнозовані комуністичні чиновники

Отже, Кравчук — передусім продукт свого часу. Вихований і вигодуваний комуністичною системою, він вірою і правдою служив їй до останнього моменту (але не до останнього патрона!). Ніколи не йшов проти «генеральної лінії» компартії. Не протестував проти її злочинної внутрішньої і зовнішньої політики (фінансова і збройна допомога комуністичним режимам в чужих країнах, афганська авантюра, репресії проти дисидентів, неефективна економічна політика, небезпечна екологічна ситуація, приховування наслідків аварії на ЧАЕС, духовна криза, денационалізація України тощо). Він бачив усе те огидне зло, але не протестував, а потурав його зростанню. Люто нападав на випущених Горбачовим із концтаборів політ'язнів, які не припиняли боротьби за волю Батьківщини. Навіть (яка ганьба!) пропонував вигнати за кордон усіх героїчних борців за волю України(!), безпardonно шельмував всіх опозиціонерів, новостворені громадські організації: РУХ, Товариства української мови і «Меморіал», «Зелений світ» тощо.

Не зітруться з історії ганебні факти нестриманості і навіть хамства зовні нібито інтелігентного Кравчука, коли він як голова ВР грубими репліками, намагався принизити народних депутатів Л. Лук'яненка і В. Чорновола - видатних борців за волю України, своїх ідеологічних опонентів у комуністичні часи і критиків його політичного курсу в перші роки Незалежності. Навіть зараз, коли В. Чорновола нема серед нас уже майже 20 років, спокійний Кравчук при згадці журналітів про видатного борця за волю України починає нервувати і підвищувати голос.

Але, як з'ясувалося, на відміну від більшості колег, він не був заскорузлим догматиком. Вчасно «прозрів» і, зрозумівши, що московсько-комуністична імперія зла доживає останні дні, зрікся її утопічної ідеології, проголосивши себе демократом. На зміну ідеологічної орієнтації, очевидно, вплинуло ознайомлення із соціально-економічними зверненнями демократичних країн Заходу і Сходу. Десятки бідних на ресурси держав, побудованих упродовж двох-трьох десятиріч модерні соціально-орієнтовані ринкові економіки, досягли колосальних цивілізаційних результатів. Зробили це без «передових учень» марксів-ленінів-сталінів, без революцій і воєн, колективізації і голодоморів, без обмежень демократичних свобод,

безпеки нашої держави часто йшов на невинувдані поступки, послаблюючи позиції України.

На Кравчуку лежить велика провина за безпardonне ядерне роззброєння України. Він розпочав, а Кучма завершив ганебний процес приниження нашої Вітчизни, підписавши злочинний Будапештський меморандум, яким через 20 років агресивна Москва витерла брудні чоботи і криваві руки. Адаже з вини обох «наших» президентів — невігласів документ через ненадання йому належного політико-правового статусу країнами-гарантами (не підлягав ратифікації їхніми парламентами) реально нікого не зобов'язав, як у ньому записано: «поважати незалежність, суверенітет та існуючі кордони України» й «утримуватися від загрози силою чи її використання проти територіальної цілісності чи політичної незалежності України», не гарантував, що «жодна зброя ніколи не буде використовуватися проти України, крім цілей самооборони».

Звісно, весь потужний арсенал зброї масового знищення, який залишився нашій миролюбній державі «у спадок» від агресивної московської імперії, підлягав ліквідації в інтересах всього світового співтовариства, передусім США (на цю країну були націлені ракети з ядерними зарядами, що базувалися в Україні). У січні 1994 р., всупереч ратифікованому ВР в листопаді 1993 р. Лісабонському протоколу (СНО-1), що передбачав поступове скорочення стратегічних ядерних озброєнь, зосереджених в Україні, Кравчук самочинно підписав «Тристоронню заяву» разом із президентами США та РФ про негайне вивезення всієї ядерної зброї до РФ. Зробив це, не отримавши жодних конкретних гарантій безпеки нашої держави й документально зафіксованих фінансових компенсацій Україні.

Лідери США надзвичайно здивувалися такому безглузду вчинку Кравчука, оскільки були готові «торгуватися» і щедро заплатити Україні за безпеку своєї держави. Адаже демонтаж 176 українських шахтно-пускових установок із стратегічними ракетами, оснащеними ядерними боеголовками і знищення наших стратегічних бомбардувальників давав змогу США скоротити військовий бюджет на сотні мільярдів доларів щорічно. Отак бездарні правителі злочинно зраджують національні інтереси України! Цей вчинок став яскравим свідченням «патріотизму, розуму, хитрості» і вірності присязі

зручніші за непередбачуваних нових. Отже, більше переїмався тим, як утримати ситуацію, а не реформами і розвитком.

Якби Кравчук був справді мудрим і беріг честь першого Президента України, до його біографії не додалося б декілька ганебних сторінок Зокрема, депутатство у ВР від антиукраїнської СДПУ(о) (не личить колишньому президенту великої держави ставати простим нардепом від олігархічної партії і витанцювати у ВР під медведчуківсько-суркісівську дудку!). А також — публічна агітація на виборах міського голови Києва за свого однопартійця, непопулярну особу (мільйонер, власник футбольного клубу «Динамо», і декількох обленерго), яка нічого доброго для киян не зробила. Кравчук ніколи так і не спростував інформації про те, що йому за ганебне припинення свого імені і статусу дуже добре заплатили.

Що позитивного зробив для України Кравчук? У часи його головування у ВР і президентства було ухвалено справді декілька історичних рішень. До найголовніших належать прийняття конституційною більшістю ВР Акту проголошення Незалежності України і постанови про винесення його на затвердження всенародним референдумом. А також підписання 6 грудня 1991 р. разом з Єльциним і Шушкевичем Біловезької угоди щодо денонсації договору про створення СРСР (хоча, виявляється, такого договору не існувало, його тексту ніхто ніколи не бачив!). Ініціативу розробки цих документів він приписує собі. Хоча, насправді всі важливі ідеї зароджувалися в українському патріотичному середовищі.

Іноді Кравчук говорить правду, визнаючи, що тільки третина нардепів якоюсь мірою представляють український народ. А дві третини — це олігархи або їхні ставленики. Отже, у ВР бідних, голодних і беззахисних українців представляють соціально (дуже часто й національно) чужі нам особи: доларові мільйонери й маріонетки товстосумів. Це ті, хто купив для себе, своїх синів, племінників і зятів депутатські мандати (місця у партійних списках або голоси виборців у мажоритарних округах). Тому нинішня ВР не відображає корінних інтересів більшості українського народу-політичних, економічних, соціальних, духовно-культурних.

Анатолій КОВАЛЬЧУК,
учасник боротьби
за незалежність України
у ХХ столітті
(У скороченому вигляді)

Просвіт'яни Кривого Рогу славили Україну в Криму

Цього року, 8 грудня, просвіт'яни України відзначили 150 років своєї організації, яка носить ім'я велетня української думки в цілому світі, видатного нашого творця Тараса Григоровича ШЕВЧЕНКА. І ми, просвіт'яни й правозахисники з Кривого Рогу, теж були і залишаємось її діяльною частиною. І це дуже добре, що, починаючи із серпня 2006-го року, ми видаємо свою газету (а вона з того часу й досі залишається єдиною незалежною україномовною газетою в нашому великому місті). Бо все істотне в розвитку українського громадянського суспільства тут за ці роки, все надихаюче на позитивні зміни, а також всі більш чи менш організовані спроби задавити й обмежити свободу слова на українському ґрунті, відображені на її сторінках.

Звичайно ж, у нас було чимало ініціатив, заходів і виступів на захист Української держави як на рівні міста, так і всієї області, де розповсюджується газета, котра про все те інформувала. А тому дуже важко спочатку було поділити якийсь окремий сегмент, якусь окрему поїздку,

котра б розповіла про нас. Однак при цьому треба було ще й врахувати не стільки суто свою діяльність (як правозахисну, так і просвіт'янську чи природозахисну), а й те, як ми взаємодіяли з іншими проукраїнського спрямування громадськими організаціями, а також – ту ситуацію, яка протягом останніх років склалася в Україні. І от, виходячи з усього цього, на перше місце вийшла поїздка до Криму, яка відбулась у 2010-му році, ще вісім років тому, коли до влади прийшла Партія регіонів на чолі з Віктором ЯНУКОВИЧЕМ, що своїми діями мало не зруйнувала Україну як самостійну державу і вкинула її у вогнище війни, яку розв'язала Російська Федерація.

Короткий матеріал про той захід (в потоці інших, теж важливих) був опублікований у травневому 10-му числі газети «Промінь Просвіти» за 2010-й рік під заголовком: «Чому не йде Апостол правди і науки?». Ми його у продовження нашої розповіді і подаємо на цій сторінці. Вважаємо, що буде доречним, враховуючи як 150-річчя ВУТ «Просвіта» імені Тараса ШЕВЧЕНКА, так і

те, що (починаючи з лютого-березня 2014-го року) діється в Криму. Тільки зауважимо при цьому, що з тієї поїздки залишилось чимало як відео-, так і фотоматеріалів. А тому й вирішено було дати трохи інший набір світлин, ніж той, що був представлений у вищезазначеному числі за 2010-й рік.

«ЧОМУ НЕ ЙДЕ АПОСТОЛ ПРАВДИ І НАУКИ?»

Серце болить і просить про спротив. Благає заради цього набратися сил і торкнутися найпотаємніших глибин українства. Це там, де непереможна краса творчості живе, де коріння нашої живучості і нескореності всіляким агресорам та вандалам. Тож і приходимо до великого Кобзаря, який осягнув і оспівав сутність України.

В суботу і в неділю, на Трійцю, група активістів із Києва, Кривого Рогу, Донецька, Полтави та з інших міст України вирушила до Криму: туди, де сьогодні діяльна духовна підтримка найнеобхідніша. За ініціативою всеукраїнської організації «Рух добровольців «Простір свободи» у Севастопо-

разом з ним – «стабільності» й «порядку», «хліба й видовищ». Вигідно, щоб за правду вважали її протилежність, щоб люди не чули власного голосу і не вірили власному серцю.

Але чи звідти ми чекаємо? Те нове, що може вести людей у майбутнє – не зі світу. Саме на це натякав ШЕВЧЕНКО.

ся...», назустріч Духові, дарованому святом Трійці.

Кожна людина може бути у світі співтворцем настільки, наскільки вона знаходить власну індивідуальність, а відтак – і творчі сили. Кожна людина може бути апостолом настільки, наскільки знаходить у собі правдивість, а відтак – несе у світ людяність. Візьміть у руки «Кобзар», розгорніть його і уважно прочитайте перший вірш, що потрапить на очі. Ви переконаєтесь, що ШЕВЧЕНКО писав насамперед про це.

Крім того, «Рух добровольців «Простір свободи» підкреслював, що ця акція буде «вільною від партійної пропаганди й мітингування. Її організатори прагнуть, щоб сучасники перейнялися духом ШЕВЧЕНКОВОГО слова і по-новому прочитали його поезію».

Все так і сталося. А криво-різців до акції долучилося чи не найбільше: з півтора десятка. Вони представляли міське об'єднання «Просвіта», організацію «Спілка офіцерів України» і козаків Інгульської паланки Війська Запорозького низового. І приємно було, що нам привітно сигналізували автомобілі, що підходили зворушені кримці й дякували за те, що побачили і почули. Значить, крок зроблено у справді потрібному напрямку. Тож підємо і далі разом, чи не так?

Сергій ЗІНЧЕНКО

полі і в Сімферополі відбулася акція «Чому не йде Апостол правди і науки?».

Адже саме того дня, 23 травня 2010 року, мав статися справді рідкісний випадок: святкування Трійці всіма християнськими конфесіями. Тож організатори акції і замислили у цей день єднання, який мав прийти після дня перепоховання тіла Кобзаря, 22 травня, принести дух (вогню) його творчості в ту частину сьогоднішньої молоді Української держави, де українству найважче. Тому біля пам'ятників Тарасу ШЕВЧЕНКУ у Севастополі та в Сімферополі, запаливши свічки від вогника, привезеного з Тарасової гори біля Канева, учасники акції читали його «Заповіт» 12-ма мовами світу, а також читали інші вірші поета й співали пісні на написані ним слова.

Ось як організатори, «Простір свободи» під керівництвом координатора Тараса ШАМАЙДИ, бачать свій задум, викладений на сайті організації www.dobrovol.org:

«Багато років люди чекають лідера і вчителя, який їх ошасливить. Сильним світу цього вигідно, щоб його чекали, а

«Апостол правди і науки...» – це сама людяність, яка живе в кожному з нас і яка була найвищою цінністю для поета. Цього апостола правди кожен має пробудити в собі. Пробуджується він лише тоді, коли ми починаємо усвідомлювати, що є неправдою – в нас і поза нами. А, усвідомлюючи, – починаємо робити дуже не вигідну у всі часи справу: називати речі своїми іменами. Апостол правди прийде до нас лише з нас самих, якщо ми по краплі вичаємо з себе і з своєї країни «кров ворожу», про яку писав ШЕВЧЕНКО в своєму «Заповіті». Саме так, звільняючись від ворожого Людні начала в собі, в своїй країні і всьому людстві, люди можуть піднятися «до самого Бога молити-

КУДИ НАС РУХАЄ МІСЦЕВА ПРЕСА?

ПРО ГАЗЕТИ «КАК БЫ УКРАИНЫ»

СЬОГОДНІ можна багато про що говорити й писати, висловлювати будь-які свої версії та прогнози і робити всілякі висновки на базі тієї інформації, яка є у той чи інший момент у вашому розпорядженні. Однак треба завжди пам'ятати, що багато в чому те, як виглядає навколишнє в очах наших земляків, залежить від журналістів. А тому дуже важливо у своїх матеріалах намагатись не викривляти картину світу, не фантазувати, а відверто показувати-демонструвати реалії сьогодення: часів російсько-української війни, яка триває уже п'ятий рік. А ще – часів становлення молоді Української держави, яка все ще не стала справді демократичною і правовою, а перебуває під владою олігархату. До того ж, можливо, вжедесь за три місяці ми будемо в цій надскладній політичній обстановці обирати президента, а далі (восени) – народних лєпутатів до Верховної Ради України.

В числі одинадцятому нашої газети, коли ми запроваджували цю рубрику, то обцяли, зокрема, що будемо робити такі огляди для того, «щоб наша преса не займалась піаром місцевих владців та прислужників олігархату, а дбала про інтереси тих людей, які своєю працею, впровадженням у життя своїх ідей хочуть розбудувати в Кривому Розі й області Україну творців, оборонців і вільних трудівників, а не «Как бы Украину» з ординсько-рабською психологією її населення». А тому й будемо намагатись дотримуватися обцяного.

ПРО ЯКИХ ЦЕ «ВОРОВАТЫХ ЛИЧНОСТЕЙ» І ХТО ХИТРУЄ?

Сам знаю, як це не просто і відповідально, коли якийсь із матеріалів виносиш на першу сторінку, використовуючи для цього, наприклад, заголовок і світліну. Таке робить останнім часом чимало газет, у тому числі – і «Вестник Кривбаса». І якщо поставишся іноді до такої методи подання ста-

тей з неувагою, то може трапитись ціла низка помилок і неприємностей. Саме таке й сталося, як я це побачив, із матеріалом «Кому нужен сегодняшний пенсионер?» від 14 листопада, автором якого значений (мовою оригіналу) Николай Кориняка. І на нього варто звернути увагу.

Ось одна із цитат, на якій базується фактично все інше написано: «В 80-е годы минувшего столетия пенсионеры чувствовали себя не просто хорошо обеспеченными людьми, но могли финансово помогать детям и внукам, пытавшимся создавать новые семьи... С приходом «дикого капитализма» все изменилось. Уровень пенсий перестал успевать за стремительно галопирующей инфляцией, а старики превратились в самую нищую и незащищенную категорию... Нынешний президент оказался немного хитрее «попереднькив» и придумал воровскую схему с субсидиями». І далі: «Огромный парк Гагарина в самом центре Кривого Рога. Сколько средств было израсходовано на его благоустройство командой молодого реформатора Константина Усова? А какой результат? Часть дорожек залиты бетоном, а другие так и остались засыпаны отсевом. Молодая команда вороватого депутата решила, что по ним старики и дети ходить не будут...».

Як це підтвердить цитата із матеріалу вже наступного числа (від 21 листопада), до президента ця стаття, очевидно, так і не дійшла, а до так званого «вороватого депутата» дісталася. Ось вона, та цитата з наступної статті (під заголовком «И нам свойственно ошибаться»), в якій, зокрема, говориться про таке:

«В прошлом номере «Вестника» была опубликована статья «Кому нужен сегодняшний пенсионер», посвященная проблемам пожилых жителей Кривого Рога. Среди прочих вопросов говорилось и о парке Гагарина, ремонт которого автор статьи ошибочно увязал с фамилией народного депутата Константина Усова. В действительности

молодой криворожский депутат курировал ремонтные работы в парке Мершавцева на Гданцевке, вопросов по которому более чем достаточно. В том числе и у правоохранителей. Участие Усова и его протеже в ремонте парка Гагарина официально не доказано. Отсутствуют и решения судов, подтверждающие факты массовых хищений бюджетных средств во время проведения ремонтных работ, поэтому называть членов этой команды «вороватыми личностями» было явно преждевременно...».

Та вийшло, що, публікуючи це спрощення, редакція газети, по-перше, неправильно зазначила заголовок того матеріалу, про який йшла мова (бо забули про знак питання наприкінці). По-друге, в тексті мовилося про «вороватого депутата» з конкретним прізвищем, а не про якихось «вороватых личностей» чи їх «протєже». По-третє, як це видно із вище зацитованого уривку тієї статті, насправді частина речення («...ремонт которого автор статьи ошибочно увязал с фамилией народного депутата...») виглядає не зовсім точно за змістом, бо насправді мова йшла про конкретну людину, яка носить прізвище: «...молодого реформатора Константина Усова».

Тож, подавши в такому вигляді спрощення, редакція не назвала автора матеріалу про важку долю пенсіонерів та ще й схитрувала з приводу того, хто насправді в тексті був названий «вороватым».

«ПРОСВЕТИТЕЛЬ» ВПЕРТО СЕБЕ НАЗИВАЄ ПРО СВІТЯНИНОМ

Без перебільшення можна сказати, що сьогодні в місті серед газет справжнім, так би мовити, флагманом є «Домашняя газета». Там багато різного роду інформації, поданої точно й стисло, є розгорнуті інтерв'ю, а також – публіцистика. Там справді можна бачити різні точки зору. До того ж (і це дуже важливо) журналісти своїми матеріалами не дають «розслабитися»

місцевим владцям, постійно контролюючи їхню діяльність. Однак звилло тут собі гніздечко і пристосовництво, яке настирливо декларує себе як борця за все українське, а тим часом майже стовідсотково подає свої матеріали російською мовою. І особливо це пристосовництво яскраво себе продемонструвало у числі газети від 7 листопада, в матеріалі під рубрикою: «9 листопада – День української писемності і мови».

В ньому його автор Микола Крамаренко наполегливо стверджує: «Як українця, голову міської «Просвіти», мене, автора цих рядків, звісно ж,

і стратегії управління государством. После выборов мы будем пересматривать этот госбюджет», недвозначно натякаючи на те, що хоче прийти до влади й, можливо, навіть стати президентом. Це щоб остаточно зробити Кривий Ріг центром «русского мира» в Україні під час війни із російськими загарбниками?

Тому й не дивно, чому ця газета на своїх сторінках пропагує і його приховану «союзницю» в цьому питанні. Бо на 24-й сторінці – світлина з Юлією Тимошенко на тлі символіки партії «ВО «Батьківщина» і популістично-агітаційний матеріал на її підтримку під

заголовком «Власть манипулирует со стоимостью газа».

«ЧГ» ПРОДОВЖУЄ ПОЛІТ НА КРИЛАХ ЗРОСІЙЩЕННЯ

Багаторічний вісник діянь місцевої влади «Червоний гірник» і під час російсько-української війни продовжує чи не найважливіші свої матеріали піар-інформаційного штибу друкувати російською мовою. Про це, зокрема, красномовно свідчить публікація на 1-2-й сторінках числа газети від 6 грудня під заголовком «Инвестиции и энергоснабжение: Кривой Рог и международная экологическая корпорация NEFCO подписали договор о сотрудничестве». А також (на 2-й) під заголовком: «Александр Вилкул: «Оппозиционный блок выдвинет единого сильного кандидата в президенты, чтобы защитить права людей».

Через це відверту саморекламу з величезною світліною на 1-й сторінці, під назвою на всю ширину «Червоний гірник: на крилах творчості до нових успіхів та оновлення» можна впевнено перейменувати на значно реалістичнішу: «ЧГ» продовжує політ на крилах зросійщення».

Фактично вся газета перетворилась у рекламно-піар-інформаційний вісник місцевої правителів та їхніх відвертих чи поки що прихованих союзників у справі вищезазначеного «польоту». Тому зрозуміло, чому і реклама «Опоблоку» від імені сина міського голови, і реклама лідера партії «ВО «Батьківщина» (під заголовком «Новая стратегия мира и безопасности Юлии Тимошенко») надруковані російською мовою, на відміну від інших матеріалів рекламнополітичного характеру. Не дивує також і те, що подані вони не під рубрикою «Політична реклама». Бо дуже хочеться побачити тут справжню творчість, а не мімікрію, пристосуванство і матеріали-агітки, які геть знецінюють тепер все те справді цікаве і варте уваги мислячих читачів, що свого часу мало тут своє місце.

Сергій ЗІНЧЕНКО

Промінь Просвіти Є
Видавець і засновник – ГО «Криворізьке міське правозахисне товариство».
Свідоцтво про державну реєстрацію № 2162 – 900 р, видане 23.02.2017 р.
Передплатний індекс: 60093
Адреса редакції: 50099, м. Кривий Ріг, вул. Церковна, буд. 3, к. 210. e-mail: kmpzt@ukr.net.
Тел. 067-568-39-73, 050-413-12-95

Редактор газети: Сергій ЗІНЧЕНКО.
Редакційна колегія: Сергій ДАШКОВСЬКИЙ, Сергій ЗІНЧЕНКО, Микола КОРОБКО (голова об'єднання), Олександр ЧИЖИКОВ. Логотип виготовив Вадим БОРИСЕНКО. Газета виходить двічі на місяць. Комп'ютерна верстка Л. Верьовки.

Відповідальність за точність наведених фактів, цифр та імен несуть автори матеріалів.
Редакція не рецензує і не повертає рукописи.
За умови використання наших матеріалів посилання на газету «Промінь Просвіти Є» обов'язкове.

Газету друкує офсетним способом КР «Криворізька друкарня» Криворізької міської ради 50050, м. Кривий Ріг, пр. Металургів, 28, тел. 90-63-35.
Обсяг – 1 друкований аркуш. Наклад – 1000 примірників. Замовлення № 2301.